

Arrest

nr. 155 882 van 30 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2015 (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ahmed SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor verzoeker en van advocaat Stefaan MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Griekenland.

Op 18 juni 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Hongarije.

Op 19 juni 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Italië.

Op 3 juli 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 12 augustus 2015 werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 31 augustus 2015 weigerde Hongarije de terugname. Zij achtten Italië verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, nu zij van Italië geen verzoek tot terugname hadden ontvangen.

Op 3 september 2015 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III Verordening.

Op 8 september 2015 was een bijkomend interview gepland dat niet kon doorgaan wegens ziekte. Verzoeker legde een doktersattest voor van huisarts I.R. van het opvangcentrum te Sint-Truiden.

Op 29 september 2015 bracht België de Italiaanse autoriteiten op de hoogte dat zij verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker wegens het verstrijken van de termijn voorzien in artikel 25, §1 van de Dublin III Verordening ("tacit agreement").

Op 13 oktober 2015 maakte de sociale dienst van het centrum te Sint-Truiden een medisch attest over aan de gemachtigde van de centrumarts waarin onder meer wordt gesteld dat verzoeker frequent automuteert in het kader van een majeure depressie ten gevolge van posttraumatische stress.

Op 19 oktober 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Pakistan verklaart te zijn, vroeg op 03.07.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst op 02.06.2015 en op 18.06.2015 werden geregistreerd in respectievelijk Griekenland en Hongarije en dat hij op 18.06.2015 en 19.06.2015 asiel vroeg in respectievelijk Hongarije en Italië.

De betrokkene werd gehoord op 12.08.2015. Hij verklaarde dat hij Pakistan op 17.05.2015 verliet, vervolgens via Iran en Turkije reisde en het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Griekenland. Na een verblijf van twee dagen zette de betrokkene via Macedonië en Servië zijn weg verder naar Hongarije, waar hij door de politie werd aangehouden en waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Van Hongarije gingde betrokkene naar Italië waar hij ook werd aangehouden en waar zijn vingerafdrukken ook werden genomen. Hij verbleef acht nachten bij een smokkelaar in Italië. Na een kort verblijf van twee nachten in Frankrijk reisde de betrokkene door naar België, waar hij op 02.07.2015 aankwam. De betrokkene stelde dat onderweg enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij werd daarop geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, maar hield vol dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België nergens anders asiel vroeg.

De Hongaarse instanties deelden op 25.08.2015 mee dat ze geen verzoek voor terugname van de betrokkene van Italië ontvingen. De betrokkene vroeg op 19.06.2015 asiel in Italië, wat impliceert dat de Italiaanse instanties overeenkomstig artikel 23(2) van Verordening 604/2013 voor 19.08.2015 aan Hongarije terugname dienden te vragen.

Op 03.09.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een België in zijn hart zat en iedereen naar België ging. De betrokkene uitte tijdens het verhoor d.d. 12.08.2015 geen expliciet verzet tegen een overdracht aan Italië en stelde dat hij in Italië goed werd behandeld.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 11.09.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen omdat volgens hem in het geval van Hongarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We merken op dat in het schrijven niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat ook in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, maar wel wordt verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een overdracht aan Italië (arrest n° 148 685 d.d. 29.06.2015). De betrokkene stelt dat hij kampt met psychologische problemen, daardoor een uitgesproken kwetsbaar profiel heeft en zeer zorgbehoevend is. Hij legt een mededeling van 07.10.2015 van een sociaal assistent van het opvangcentrum van Sint-Truiden aan zijn advocaat en een attest van dokter Ilse Ramboer, huisarts in het opvangcentrum van Sint-Truiden van 07.10.2015 voor. In de mededeling van de sociaal assistent wordt het volgende gesteld: "De Heer T. G. A. is reeds bij u geweest. Deze mijnheer is erg kwetsbaar en heeft een Dublin procedure Hongarije (...) Psychologische begeleiding lijkt ons voor deze man noodzakelijk maar moet nog opgestart worden. We zijn hier mee bezig. Hij wordt wel opgevolgd door onze huisdokter en verpleegkundige in het opvangcentrum. Hij spreekt enkel Pashtou". In het door dokter R. opgestelde attest wordt gewag gemaakt van een majeure depressie ten gevolge van posttraumatische stress met als voornaamste klachten: apathie, frequent automutileren, insomnie, nachtmerries, verminderde eetlust en sociaal isolement. Volgens hetzelfde attest neemt de betrokkene sinds 14.09.2015 een antidepressivum.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de betrokkene tijdens het verhoor van 12.08.2015 de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling die hem in Italië te beurt zal vallen. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij in Italië goed werd behandeld. We benadrukken dat hij geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Verder wensen we er op te wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1989 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand tijdens het verhoor van 12.08.2015 verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Op 09.09.2015 werd een medisch attest overgemaakt waarin werd gemeld dat hij zich vanwege ziekte niet kon verplaatsen op 08.09.2015 en 09.09.2015.

Zoals boven reeds vermeld voerde de betrokkene in het schrijven van zijn raadsman d.d. 11.09.2015 aan dat hij een uitgesproken kwetsbaar profiel heeft en legde hij een mededeling van 07.10.2015 van een sociaal assistent van het opvangcentrum van Sint-Truiden aan zijn advocaat en een attest van de huisarts van het opvangcentrum van Sint-Truiden van 07.10.2015 voor. In het attest wordt meegedeeld dat bij de betrokkene een majeure depressie werd vastgesteld en dat hij sinds 14.09.2015 een antidepressivum krijgt. Uit de door de betrokkene voorgelegde elementen dienen we te besluiten dat de betrokkene inderdaad zorgen nodig heeft, maar niet dat deze zorgen hem in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet zouden worden verstrekt. In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat verzoekers van internationale bescherming toegang hebben tot het nationale gezondheidsstelsel en dit onder dezelfde condities als Italiaanse onderdanen (pagina 71, § 6). Verzoekers van internationale bescherming kunnen gratis gezondheidszorg verkrijgen na het indienen van een verklaring van behoefte (pagina 72, §6). Personen die kampen met mentale problemen kunnen zorgen verkrijgen via het nationale gezondheidsstelsel en via gespecialiseerde ngo's of private entiteiten (pagina 72, 6 7). We merken op dat het rapport wel stelt dat een gebrek aan informatie en taal soms obstakels kunnen zijn, maar tevens verwijst naar het wetgevend besluit nummer 18/2014 dat het ministerie van Gezondheid verplicht tot het opstellen van richtlijnen betreffende de behandeling van mentale problemen bij verzoekers van internationale bescherming (pagina 73; "An important improvement has been introduced by Legislative Decree no. 18/2014 modifying the "Qualification Decree". Article 1, (1-bis) requires that the Ministry of Health adopt guidelines aimed at planning assistance and rehabilitation interventions as well as treatment of mental diseases affecting beneficiaries of international protection subject to torture, rape and other serious forms of violence").

We wijzen er op dat de betrokkene enkel Pasjtoen spreekt en taal zowel in België als in Italië een factor zal zijn bij eventuele behandelingen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Ze zullen tevens kunnen worden

geïnformeerd betreffende de zorgen die de betrokkene zal nodig hebben en de medicijnen die hij eventueel neemt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene vanwege redenen betreffende zijn gezondheid niet aan Italië kan worden overgedragen, na overdracht in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen en reeds in België aangevatte behandelingen en therapieën in Italië niet zullen kunnen worden verder gezet.

We zijn tevens van oordeel dat de situatie van de betrokkene, zoals die kan worden beoordeeld aan de door hem voorgelegde elementen, niet noopt tot individuele waarborgen.

De in het door de betrokkene in het schrijven d.d. 11.09.2015 aangevoerde passus uit "Reflections on reading Tarakhel : Is 'How bad is bad enough' good enough ?" doet ons inzien geen afbreuk aan deze beoordeling.

Wat de verwijzing naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft zijn we van oordeel dat niet is aangetoond dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door de betrokkene aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in zijn zaak.

In het reeds geciteerde AIDA-rapport lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" van opvang en begeleiding (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen zonder problemen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea's 3,4, 5) .

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Italiaanse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn op 19.06.2015 te Triëste ingediende asielaanvraag kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië

kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen kunnen we stellen dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties. "

Op 21 oktober 2015 deelde de gemachtigde aan de Italiaanse autoriteiten mee dat de overdracht van verzoeker gepland is op 3 november 2015.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Verweerder betwist dit niet, noch het tijdstip indienen van het beroep.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoeker van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan

van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 4 november 2014, Tarakhel v. Zwitserland, nr. 29217/12, § 118; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de algemene situatie in Italië op vlak van de asielprocedure en de opvang van asielzoekers en gaat eveneens in op zijn specifieke kwetsbare situatie om gezondheidsredenen. Hij stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een selectieve lezing van de aangehaalde bronnen heeft gedaan en een optimistisch beeld schetst van de opvangcrisis in Italië. Hij verwijst hierbij onder meer, net zoals verweerder, naar het AIDA-rapport van januari 2015 en naar het artikel uit de ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015. Wat betreft dit laatste artikel heeft de gemachtigde immers gewezen op de 35.000 extra tijdelijke opvangplaatsen, maar gaat hij volgens verzoeker voorbij aan het feit dat dit artikel eveneens stelt dat obstakels asielzoekers nog steeds een toegang tot adequate opvang verhinderen. Verzoeker verwijst eveneens naar een hele reeks arresten

van de Raad waarin beslissingen tot overdracht aan Italië werden geschorst omwille van de problematische opvangcapaciteit, grote moeilijkheden die de Italiaanse overheid kent om de waardigheid te garanderen en de nood aan een onderzoek ten gronde door de Belgische overheid en garanties op het behoud van de menselijke waardigheid bij terugname door Italië. Verzoeker meent dat de gemachtigde schriftelijke garanties had moeten vragen aangaande een correcte behandeling van de asielpcedure en de mogelijkheid tot opvang. Verzoeker stipt verder aan, met verwijzing naar het arrest van de Supreme Court van Engeland van 19 februari 2014, dat bij de evaluatie van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM ook individuele aspecten in acht moeten worden genomen. Hij wijst daarbij herhaaldelijk op zijn kwetsbare toestand en haalt concreet het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest aan, dat eveneens voor de bestreden beslissing was overgemaakt aan de gemachtigde en wijst erop dat de bestreden beslissing nergens vermeldt dat de Italiaanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn kwetsbaar profiel. De raadsman van verzoeker onderstreept dit argument ter zitting en wijst erop dat niet blijkt uit het schrijven dat de gemachtigde heeft gericht aan de Italiaanse autoriteiten dat zijn cliënt kwetsbaar is. Verzoeker onderstreept eveneens dat de Italiaanse autoriteiten bijna nooit (op tijd) antwoorden op een terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten. Ter zitting benadrukt zijn raadsman dat het *in casu* gaat om een stilzwijgend akkoord. Verzoeker stelt dat hij zijn individuele aspecten op genoegzame wijze aannemelijk heeft gemaakt en dat de gemachtigde heeft nagelaten op een "deftige/eerlijke" wijze te motiveren in het licht van artikel 3 van het EVRM door geen rekening te houden met de individuele aspecten, zoals de medische toestand van verzoeker en het voorgelegde attest.

In de nota stelt verweerder dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en daarbij heeft rekening gehouden met internationale gezaghebbende en recente rapporten en arresten van het EHRM. Hij stipt eveneens aan dat rekening werd gehouden met het schrijven van de advocaat van 11 september 2015 en met de in dat schrijven aangehaalde bronnen. De gemachtigde oordeelde dat uit de gezaghebbende rapporten en arresten niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië geen aanspraak zouden kunnen maken op opvang, nu uit de bronnen blijkt dat er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft. Hij vervolgt dat eveneens met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden, evenals met de actuele toestroom van immigranten. Verweerder vervolgt dat verzoeker zich op dezelfde rapporten steunt als de gemachtigde en zich verder steunt op oudere bronnen of die de situatie in 2014 bespreken. Verweerder wijst in de nota eveneens op arresten van het EHRM, zoals de zaak AME v. Nederland van 5 februari 2015 waarin het Hof van mening was dat de betrokkene vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM had aannemelijk gemaakt. Ook naar het arrest AS v. Zwitserland van 30 juni 2015 verwijst verweerder in de nota waarin het Hof herhaalde dat de situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle overdrachten te schorsen. Verweerder vervolgt dat men niet dienstig kan verwijzen naar schorsingsarresten van de Raad gezien deze geen precedentswaarde hebben en verwijst op zijn beurt naar arresten waarin vorderingen tot schorsing in UDN werden verworpen. Verweerder wijst erop dat verzoeker verklaarde dat hij in Italië goed werd behandeld en dat, nu hij daar 8 nachten heeft verbleven, hij kan geacht worden concrete elementen aan te brengen als hij daar het voorwerp was geweest van een onmenselijke of vernederende behandeling. Wat betreft de medische toestand van verzoeker, wijst verweerder er in de nota op dat verzoeker in het gehoor van 12 augustus 2015 verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd omtrent zijn gezondheidstoestand. Verzoeker zou niet aantonen dat de overwegingen met betrekking tot de gezondheidstoestand foutief of kennelijk onredelijk zijn. De overwegingen van de gemachtigde houden in dat verzoeker onder dezelfde voorwaarden als Italianen toegang hebben tot het nationale gezondheidsstelsel, gratis gezondheidszorg kunnen verkrijgen na het indienen van een verklaring van behoefte en mensen met mentale problemen zorgen kunnen krijgen via het nationale gezondheidsstelsel en via gespecialiseerde ngo's of private entiteiten. Verzoeker zou ook nagelaten hebben concrete informatie voor te leggen betreffende de zorgen en medicijnen die hij nodig heeft, zowel voor als na de bestreden beslissing. Het attest van de huisarts van 7 oktober 2015 acht verweerder niet concreet omdat niet blijkt over welk antidepressivum of welke behandeling het precies gaat. Ter zitting vervolgt verweerder dat nu verzoeker hier omtrent geen details heeft verschaft, de gemachtigde kon volstaan met verwijzing naar algemene bronnen, geen garanties hoefde te vragen aan Italië en geen verdere informatie aan Italië over zijn medische informatie kon doorgeven. Louter ten overvloede verwijst verweerder opnieuw naar het arrest AS v. Zwitserland.

De Raad stelt vast dat uit het arrest Tarakhel, waar zowel verzoeker in diens verzoekschrift als de gemachtigde in de bestreden beslissing naar verwijzen, als uit de door verweerder geciteerde arresten

AME en AS blijkt dat de situatie in Italië niet kan vergeleken worden met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest MSS. In de zaak Tarakhel stelde het Hof dat bijgevolg een andere aanpak was aangewezen. Daarin vervolgde het Hof dat de structuur en opvangsituatie in Italië in het algemeen niet van die aard is dat het een obstakel moet vormen voor elke overdracht van een asielzoeker naar dat land, maar dat de informatie desalniettemin ernstige twijfels doet rijzen aangaande de actuele opvangcapaciteiten van het systeem. Men kan bijgevolg, in de ogen van het Hof, niet stellen dat de hypothese dat een aanzienlijk aantal asielzoekers geen opvang heeft, of opgevangen is in overbevolkte structuren of in promiscue, gewelddadige omstandigheden, ontdaan is van elke grond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, §118). Bijkomend stelde het Hof dat asielzoekers, die op zich een kwetsbare categorie in de samenleving vormen, nood hebben aan een speciale bescherming en dat deze specifieke bescherming nog belangrijker is, indien het om kinderen gaat gezien hun specifieke noden en hun extreme kwetsbaarheid (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, §119). Het Hof achtte het *in casu* nodig individuele garanties te vragen.

De Raad leidt hieruit af dat de situatie in Italië op zich niet afdoende is om elke overdracht naar Italië als strijdig met artikel 3 van het EVRM te beschouwen, maar dat de situatie in Italië wel noopt tot grote voorzichtigheid en dan vooral en hoofdzakelijk indien een extra element van kwetsbaarheid aannemelijk werd gemaakt, naast het feit dat het om een asielzoeker gaat. *In concreto* moet nagegaan worden of dit door verzoeker voorgelegde element van extra kwetsbaarheid door de gemachtigde afdoende in overweging werd genomen en of de gemachtigde dienaangaande een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gevoerd. De Raad limiteert het element van “extra kwetsbaarheid” niet tot risico’s op een schending van artikel 8 van het EVRM.

In casu is de gemachtigde, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing van oordeel dat de situatie van betrokkene, zoals die kan worden beoordeeld aan [de hand van] de door hem voorgelegde elementen, niet noopt tot individuele waarborgen. De gemachtigde verwijst hierbij nochtans expliciet naar onder meer het attest van de centrumarts te Sint-Truiden van 7 oktober 2015 en citeert hieruit dat deze arts gewag maakt van een majeure depressie ten gevolge van posttraumatische stress met als voornaamste klachten apathie, frequent automutileren, insomnie, nachtmerries, verminderde eetlust en sociaal isolement. Volgens hetzelfde attest neemt de betrokkene sinds 14 september 2015 een antidepressivum. De gemachtigde erkent expliciet dat verzoeker zorgen nodig heeft, maar meent dat die zorgen hem in Italië zullen worden verstrekt. De gemachtigde verwijst hierbij naar verscheidene specifieke passages uit het voormelde AIDA-rapport. Zo stelt de gemachtigde dat asielzoekers gratis gezondheidszorg kunnen krijgen, na het indienen van een verklaring van behoefte en zij toegang hebben tot het nationale gezondheidsstelsel en dat personen die kampen met mentale problemen kunnen zorgen krijgen via het nationale gezondheidsstelsel en via gespecialiseerde NGO’s of private entiteiten. De gemachtigde erkent hierbij dat de taal wel een obstakel kan zijn, doch dat dat probleem zich eveneens in België zou stellen. Eveneens verwijst de gemachtigde naar het wetgevend besluit nummer 18/2014 dat het ministerie van Gezondheid verplicht tot het opstellen van richtlijnen betreffende de behandeling van mentale problemen bij verzoekers van internationale bescherming (pagina 73; “An important improvement has been introduced by Legislative Decree no. 18/2014 modifying the “Qualification Decree”. Article 1, (1-bis) requires that the Ministry of Health adopt guidelines aimed at planning assistance and rehabilitation interventions as well as treatment of mental diseases affecting beneficiaries of international protection subject to torture, rape and other serious forms of violence) Tot slot stipt de gemachtigde aan dat Italië minstens zeven dagen op voorhand in kennis zal worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, teneinde de behandelingen en therapiën te kunnen verderzetten in Italië.

De Raad moet echter met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van een selectieve en optimistische lezing van het Aida-rapport. Dit rapport stelt immers onder het hoofdstuk “E. aangaande de garanties voor kwetsbare groepen van asielzoekers (kinderen, getraumatiseerden en overlevenden van foltering)” dat er geen procedure in de wetgeving is bepaald om kwetsbare personen te identificeren. Er bestaat geen nationaal plan om de procedures en functies van publieke en private factoren betrokken bij de identificatie, doorverwijzing en zorg voor overlevenden van foltering te definiëren, noch voor de coördinatie van de diensten, noch voor een effectief monitoring systeem (p. 40). Het rapport beschrijft inderdaad het Italiaans netwerk, genaamd “NIRAST”, opgericht door de Nationale Commissie voor het recht op asiel, UNHCR, CIR en het centrum voor de studie en de behandeling van post-traumatische stress van het San Giovanni ziekenhuis te Rome, dat werkte voor de verbetering van identificatiestandaarden, alsook psychologische en juridische bijstand voor hun doelgroep, met training voor de autoriteiten en voor hulpverleners in opvangcentra. Echter het rapport

stelt eveneens dat dit netwerk diende op te houden in 2012 wegens een gebrek aan middelen (p.41) Eveneens bevestigt het rapport de tolkenproblematiek (pagina's 43 en 73), zoals aangehaald door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Het rapport verwijst inderdaad naar de toegang tot gezondheidszorg voor mensen die lijden aan mentale problemen met hulp van gespecialiseerde NGO's, doch opnieuw wordt dan verwezen naar het voormelde netwerk NITRAST dat voorzag in specifieke medische en psychologische zorg voor slachtoffers van foltering of geweld, doch dat dit netwerk in 2012 moest sluiten (p.73). Eveneens met betrekking tot het wetgevend besluit nr. 18/2014, blijkt dat dit betrekking heeft op richtlijnen die nog moeten aangenomen worden ("*once they will be adopted*" p.73).

Waar verweerder aanstipt dat verzoeker gedurende de 8 dagen dat hij in Italië was niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een onmenselijke of vernederende behandeling, merkt de Raad op dat verzoeker heeft verklaard tijdens het Dublinverhoor dat hij 8 nachten bij de smokkelaar verbleef. Hieruit kunnen dan ook geen conclusies worden getrokken, noch in de zin dat de Italiaanse autoriteiten niet aan hun verplichtingen conform het "*asylum acquis*" zouden hebben voldaan, noch dat dit korte verblijf bij de smokkelaar bewijst dat Italië gevolg zou geven aan een afdoende opvang voor verzoeker met specifiek kwetsbaar profiel.

Het argument van de gemachtigde dat het taalprobleem zich sowieso stelt, of verzoeker zich in Italië of in België bevindt, kan de Raad evenmin volgen. Het AIDA-rapport maakt duidelijk gewag van obstakels met betrekking tot de taal, zoals de gemachtigde expliciet in de bestreden beslissing erkent, terwijl conform artikel 15 van de Opvangwet van 12 januari 2007 dit probleem zich in België niet of althans niet op een gerapporteerde wijze voordoet.

Bijkomend stelt de Raad vast, en dit is onbetwist door de partijen, dat er *in casu* sprake is van een stilzwijgend akkoord van Italië, dat er evenmin sprake is van een laattijdig akkoord van Italië en dat de enige kennisgeving van overdracht van verzoeker, zoals blijkt uit het administratief dossier, een "*transfer announcement*" is van 21 oktober 2015. Op dit document staan enkel de identiteitsgegevens van de betrokkene en de vluchtgegevens. Bij "*remarks*" staat *:"//"*. Hieruit blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij aanvoert dat de gemachtigde op geen enkele wijze aan de Italiaanse autoriteiten heeft overgemaakt dat hij een persoon is die volgens de centrumarts lijdt aan een majeure depressie ten gevolge van posttraumatische stress en in dat kader frequent aan automutilatie doet en een antidepressivum neemt. Nochtans is de gemachtigde op de hoogte van dit gegeven dat ruim voor de bestreden beslissing via het medisch attest aan hem kenbaar werd gemaakt. Het feit dat verzoeker op het Dublininterview verklaard heeft geen gezondheidsproblemen te hebben, doet geen afbreuk aan het feit dat er nadien en voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing een diagnose werd gesteld door een neutrale centrumarts dat verzoeker aan een majeure depressie lijdt als gevolg van posttraumatische stress en hij frequent aan automutilatie doet. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat "*de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Ze zullen tevens kunnen worden geïnformeerd betreffende de zorgen die de betrokkene zal nodig hebben en de medicijnen die hij eventueel neemt*", kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde het blijkbaar niet alleen niet nodig heeft geacht garanties te vragen, maar eveneens zich niet de moeite heeft getroost om bij de kennisgeving van de overdracht ook maar enigszins op te merken dat verzoeker zorgen nodig heeft, hetgeen de gemachtigde nochtans in de bestreden beslissing niet ontkent. Het gaat *in casu* conform het medisch attest om een persoon die lijdt aan een post traumatische stressstoornis en daarbij frequent automutilieert. Er staat immers op het *transfer announcement* van 21 oktober 2015 bij "*remarks : //*". Nu de repatriëring reeds op 3 november is gepland, kan de gemachtigde hoe dan ook niet meer alsnog deze informatie minstens zeven dagen op voorhand kenbaar maken.

Nochtans blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker een document heeft ondertekend waarin hij instemt dat informatie aangaande zijn gezondheidstoestand zou overgemaakt worden conform artikel 32, 2 Dublin III Verordening. De gemachtigde achtte dit niet nodig. Nochtans bepaalt artikel 31, lid 2 van de Dublin III Verordening als volgt: "*De overdragende lidstaat verstrekt de verantwoordelijke lidstaat elke informatie, voor zover die voor de bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht beschikbaar is, die essentieel is om de rechten van de over te dragen persoon te waarborgen en zijn onmiddellijke bijzondere behoeften te lenigen, en in het bijzonder:*

a) welke onmiddellijke maatregelen de verantwoordelijke lidstaat moet nemen om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening wordt gehouden met de bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, zoals de onmiddellijke medische zorg die noodzakelijke kan zijn; [...]

Artikel 32, 1 van de Dublin III Verordening bepaalt eveneens als volgt:

“Uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht

1. Enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, minderjarigen en personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld, verstrekt de overdragende lidstaat, voor zover zijn bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht daarover kan beschikken, de verantwoordelijke lidstaat informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg.”

Waar verweerder nog in de nota stelt dat de gemachtigde geen info kon overmaken nu de details aangaande welke behandeling en welk antidepressivum ontbreken, kan de Raad niet volgen. Uit het voormelde attest van de centrumarts, blijkt afdoende het kwetsbaar profiel van verzoeker alsook de diagnose en het feit dat hij een antidepressivum neemt. De gemachtigde achtte het desalniettemin niet nodig ook maar de minste opmerking daaromtrent over te maken aan de Italiaanse autoriteiten.

Waar verweerder en de gemachtigde nog verwijzen naar het arrest AME van het Hof, merkt de Raad op dat deze zaak een alleenstaande gezonde man betrof, die geen extra kwetsbaarheid had aangehaald. Verweerder verwijst in de nota ook naar het arrest AS, doch in hoofdzaak om te stellen dat de algemene situatie in Italië niet dermate is dat geen enkele overdracht kan plaatsvinden, hetgeen de Raad thans niet betwist. Louter ten overvloede wijst verweerder er eveneens op dat in de zaak AS het eveneens een persoon met PTSD betrof, doch de Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf niet naar dit arrest heeft verwezen.

Gezien het geheel van de *supra* aangehaalde elementen: verzoeker is een kwetsbaar persoon waarbij PTSD is gediagnosticeerd en dit is kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, het lijkt eveneens te gaan om een ernstige vorm gezien hij frequent aan automutilatie doet, er is enkel een stilzwijgend akkoord, zelfs geen laattijdig akkoord, er zijn geen garanties gevraagd door de gemachtigde en de gemachtigde heeft eveneens nagelaten ook maar enigszins een opmerking te maken in zijn *transfer announcement* aangaande de door hem gekende gezondheidssituatie; kan verzoeker derhalve bijgetreden worden waar hij stelt dat niet afdoende rekening werd gehouden met de voorliggende concrete elementen van het dossier in het licht van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft een op het eerste zicht verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM. De opgelegde motivering in rechte en in feite lijkt op het eerste zicht niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing in de zin van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zoals artikel 3 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen nadeel herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de voormelde bespreking van de grief gegrond op artikel 3 van het EVRM worden gevolgd.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg conform artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet wettelijk vervuld.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2015 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

A. MAES